

Granen

(lättläst)

Det var december i Mumindalen.
Snön låg som ett täcke över marken
och havet var täckt av is.
Inne i muminhuset var det tyst och stilla.

En hemul stod på muminhusets tak
och grävde i snön.
Småningom blev hans gula yllevantar alldeles våta av snö.
Hemulen tog av dem och lade dem på skorstenen.
Han suckade och fortsatte att gräva
tills han fick fram takluckan.

– Jasså där var den, sa hemulen.
Och där nere i huset ligger mumintrollen.
Och sover. Sover och sover och sover.
Medan vi andra arbetar hårt för att det ska bli jul.

Hemulen stampade på takluckan,
som gick upp under hans fötter.
Några sekunder senare låg han på vinden i muminhuset
och en hög snö ramlade över honom.
Hemulen var nu mycket irriterad.

Dessutom hade han glömt
var han hade lagt sina gula vantar.
Det gjorde honom ännu mer irriterad,
för han var särskilt fäst vid just de vantarna.

Så hemulen stampade vidare nerför trappan,
slängde upp dörren och skrek med arg röst:

– Det blir jul!
Jag är trött på er och ert sovande!
Det blir jul precis när som helst och ni vet inget om det!

Nej, mumintrollen visste inget om julen som var på väg.
Muminfamiljen låg i vinteride som vanligt.
De hade sovit i flera månader
och hade tänkt fortsätta sova ända till våren.

Men nu var plötsligt hemulen där
och drog täcket av Mumintrollet.

– Är det redan vår, mumlade Mumintrollet.
Han hade drömt en ljuvlig dröm,
men nu hade oro och kall luft kommit in i drömmarna.

– Vår?! sa hemulen otåligt.
Det är jul, förstår du, jul.
Och jag har inte skaffat nånting och jag har ingenting ordnat.
Mina vantar har jag tappat bort
och alla springer omkring som tokiga och ingenting är klart
...

Och så stampade hemulen upp för trappan igen
och tog sig ut genom takluckan.

– Mamma, vakna, sa Mumintrollet förskräckt.
Nånting hemskt har hänt. De kallar det jul.

– Vad menar du? sa mamman och stack fram nosen.

– Jag vet inte, sa Mumintrollet.
Men ingenting är ordnat och något har tappats bort
och alla springer omkring som tokiga.
Kanske är det översvämning nu igen.

Mumintrollet ruskade försiktigt Snorkfröken och viskade:

– Bli inte rädd, men det har hänt nånting förfärligt.

– Lugn, sa Muminpappan. Lugn framför allt.

Muminfamiljen följde hemulens våta spår upp på vinden
och klev ut på muminhusets tak.

Himlen var blå som vanligt.
Det var alltså inte fråga om eldsprutande berg den här gången.
Men hela dalen var full av våt bomull.
Bergen, träden, floden och hela huset var täckt av vit bomull.
Och det var kallt, ännu kallare än i april.

– Är det här det som kallas jul? frågade pappan förvånat
och tog tassan full av bomull.

– Jag undrar om det har växt upp ur marken, sa han.
Eller ramlat ner från himlen.

– Men pappa, det är snö, sa Mumintrollet.

– Säger du det? frågade pappan.
Men obehagligt är det i alla fall.

Hemulens moster åkte förbi
med en gran på sparkstöttingen.

– Jasså, ni har äntligen vaknat.
Se till att ni får tag i en gran innan det blir mörkt,
sa hon till mumintrollen på taket.

– Men varför? började Muminpappan.

– Jag hinner inte med er nu, ropade mostern
och fortsatte vidare.

– Innan det blir mörkt, viskade Snorkfröken.
Hon sa innan det blir mörkt.
Det farliga kommer alltså i kväll ...

– Tydligt behöver man en gran för att klara sig,
funderade pappan. Jag förstår ingenting.

– Inte jag heller, sa mamman.
Men ta halsdukar och tossor på er
när ni går efter den där granen.
Så eldar jag i kakelugnen under tiden.

